

BODÓ MÁRTA

Az írás

Elektronikusan érkezik. A torkomban dobog a szívem, amikor a csatolmányra kattintok, várom, hogy kinyíljon a dokumentum. A várakozás perceiben hangos dobbanások, bár nem érzékelem a gombócot a torkomban, hallom, ahogy – mint a toronyóra ütései – erőteljes dobpergéssel, egyenletes ütésekkel ver a szívem.

Többször találkoztunk, beszélgettünk, előadások, konferenciák szüneteiben, majd kávéházakban, mégsem mondhatom, hogy ismerem. Láttam, hogy öltözik, hogy fog kezét, másokkal és velem, hogy beszél, hallottam nyilvánosan szólni, tudom, hol, kikkel lakik, barátkozik, de nem ismerem. Most egészen közel kerül, karnyújtásnyinál közelebb. Nem sok ennél bensőségesebb helyzet létezik... Amint kinyílik a fájl és olvasni kezdem, beelátok a gondolataiba. Mint puzzle, összeáll.

Nem papíron, hanem elektronikusan kommunikálunk. Gépek és huza-
lok, rezgések és hullámok hátára mentve érkezik mindaz, ami szíve-lelke
legbensejéből kipattant, amit megformázott – nem a szövegszerkesztő prog-
ram lehetőségeire utalok...

Nem látom a kézírását, a betűsűrűséget, az írás lendületét, az á-k kerek-
ségét, a g-k szárán a kunkort, lenyúló alsó ágat, a b és a d felfelé kúszó szá-
rát... Grafológus nem tudna mit kezdeni ezzel. De én, a tartalom vizsgálója-
ként a mondatfűzéséből, kötőszavaiból és vesszőiből ítélek, félelmetes
mélységig beelátok. Minden szóválasztása árulkodik... Leleplezi gondolko-
dás módját, értékrendjét, ízlését, műveltségét. Vagy műveletlenségét. Előre
félelek, rettegek. Nemegyszer csalódtam. Remek kommunikátor, lenyűgöző
személyiség, áradó, szellemes társalkodó – leírt szavai helytelenek és sótlan-
nok, unalmas, üres maszlag a szövege, Úristen, mi hatott meg, amikor sze-
mélyesen találkoztunk? Mivel vett le a lábamról? Hiszen üresfejű...

A cigarettafüst homályában kóllázó, szürkés szőke lánytól viszont egy
egész világ, csillogó, szellemes, feszes mondatokba rendezett mindenség
érkezik. Szégyenkezve fut végig a szemem a ragyogó szöveg minden mon-
datán: az arcát nem tudom felidézni. Csak a körvonalai sejlenek fel, a koc-
kás papírlap, amelyre felvéstem neki a címemet.

A felfedezés izgalma a székhez szegez, folynak a könnyeim. Most még az
se tűnik fel, észre sem veszem, amire egyébként kínosan kényes vagyok:
egy-egy vessző rossz helyen bukkan fel. Bokáig, térdig járok élete titkos
bugyraiban. Olvasom a sorokat és elfelejtem nyelvi igényességemet. Hiszen

BODÓ MÁRTA író, szer-
kesztő (Kolozsvár).
**Magyar–angol szakon
szerzett tanári diplomát,
majd 1991–94 között
Budapesten teológiai
tanulmányokat folyta-
tott. 2007-ben doktorált
Kolozsváron a BBTE RK
Teológia Karán. 1993 óta
a Keresztény Szó és
Vasárnap katolikus
lapok munkatársa, jelen-
leg főszerkesztője. Négy
kötete jelent meg, írásai-
val tanulmánykötetek-
ben is jelen van. Rend-
szeresen közöl kritikát.
Szépirodalmi munkáit a
Vigilia, Irodalmi Jelen,
Napút is közölte.**

az valójában steril, látszatokra épülő fellegvár. Mondatai egy más rendet rajzolnak ki. Erőszak, vér, halál leselkedik, ő meg ott billeg a kötélén mindezek fölött, egyensúlyoz. Olyan kicsiny, törékeny a magasban azon a vékony huzalon! De állva marad, már nem is billeg. Engem, míg olvasom, felemészt, amit átélt. Együtt töltünk egy búórát, kéjórát, gyönyörórát, kínórát. A szavai, szókapcsolatai összekötnek, jobban, mint szerelmes, jajongó gyönyör. Belesek a sejtjei résein. Látom a sejtfalet, a molekuláit, amint működtetik. Amit leírt, amit az elektronokon át rám bízott, összeköt. Erősebben, mintha a testét adta volna. Jobban ismerem immár, mint anyja, szeretője.